Πώς η Χάρις έχασε την εργατική τάξη

Για τους φιλελεύθερους, η νίκη του Ντόναλντ Τραμπ χαρακτηρίζεται από επίθετα όπως «τρομακτική», «καταθλιπτική» και «αποθαρρυντική». Όμως, μια λέξη που δεν πρέπει να την χαρακτηρίζει είναι η «έκπληξη». Σε μια χώρα που βρίσκεται σε καθοδική πορεία, η απόρριψη της πολιτικής για την εργατική τάξη από τους Δημοκρατικούς –και η ανοιχτή εχθρότητα του κόμματος προς τους λαϊκιστές πολιτικούς που βρίσκονται στο εσωτερικό του– θα κατέληγε πάντα να δημιουργεί προνομιακές πολιτικές συνθήκες για έναν ισχυρό συντηρητικό άνδρα που υπόσχεται να κάνει την Αμερική σπουδαία ξανά.

Ο Τραμπ και οι κολλητοί του έπλεξαν ιστορίες για αυταρχικούς γραφειοκράτες, φανατικούς της συμπερίληψης και συμμορίες μεταναστών για να δημιουργήσουν την αφήγηση ότι μία κυβέρνηση των ελίτ είναι τόσο εκτός πραγματικότητας –ή επικεντρωμένη στις πολιτικές ταυτότητας– που δεν ενδιαφέρεται για την κρίση που καταστρέφει την καθημερινή ζωή όλων μην επιτρέποντας τους να έχουν πρόσβαση σε απαραίτητα αγαθά και υπηρεσίες. Οι Δημοκρατικοί αντέδρασαν επιστρατεύοντας αστέρες του Χόλιγουντ, τον Ντικ και τη Λιζ Τσέινι και τον δισεκατομμυριούχο Μαρκ Κιούμπαν για να αφηγηθούν την ιστορία μιας επίθεσης στα κατεστημένα πρότυπα που θέτει σε κίνδυνο το brunch και ένα reboot της σειράς *West Wing*.

Συγκλονιστικό: η εργατική τάξη απάντησε δίνοντας στον Τραμπ μια αποφασιστική νίκη στις λαϊκές ψήφους.

Έχω περάσει μεγάλο μέρος της ενήλικης ζωής μου παλεύοντας για να το αποτρέψω αυτό — τόσο με τη σκληρή δουλειά των εκστρατειών όσο και με τα άρθρα, τα βιβλία και τα podcasts. Ένα από αυτά τα άρθρα δημοσιεύτηκε πριν από είκοσι χρόνια σε μια χρονική στιγμή που έμοιαζε πολύ με το τωρινό σημείο της αμερικανικής ιστορίας, όταν πάλι ένας Ρεπουμπλικάνος που διεκδικούσε την επανεκλογή του κέρδισε μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης. Αλλάξτε τα ονόματα και διαβάζεται σαν περιγραφή της σημερινής στιγμής.

Η δικαίωση δεν αποτελεί παρηγοριά. Είμαι θυμωμένος με αυτό που συνέβη και με το πόσο προβλέψιμα ήταν όλα αυτά. Αισθάνομαι σαν τον Ράνταλ Μίντι στην ταινία *Don't look up* - συγκεκριμένα στη σκηνή όπου απλά κλαίει ουρλιάζοντας στον ουρανό, λέγοντας ότι προσπάθησε να προειδοποιήσει τους πάντες. Και εξοργίζομαι με αυτούς που εξακολουθούν να ισχυρίζονται ότι εκπλήσσονται, είτε πρόκειται για τους φιλελεύθερους που είναι εθισμένοι στην καλωδιακή τηλεόραση και προσωποποιούν μία γνωστή παροιμία για την τύφλωση, είτε για τους ειδήμονες και τους πολιτικούς

που ενσαρκώνουν τον περίφημο αφορισμό του Άπτον Σινκλέρ.

Ίσως όμως να μπορεί να βγει κάτι καλό από αυτό. Ίσως η συντριβή να προκαλέσει μια αφύπνιση. Ίσως όλοι επιτέλους να σταματήσουν να ακούν τους ειδήμονες που εξακολουθούν να ισχυρίζονται ότι οι Δημοκρατικοί έκαναν μια «άψογη» εκστρατεία. Και ίσως οι άνθρωποι επιτέλους αναγνωρίσουν, αποδεχτούν και εσωτερικεύσουν τα πραγματικά δεδομένα που ήταν προφανή εδώ και πολύ καιρό. Και ίσως από εκεί και πέρα, τα πράγματα να βελτιωθούν.

Αυτό που ακολουθεί στο παρόν κείμενο είναι μερικά μεγάλα ερωτήματα που μου έχουν θέσει τόσοι πολλοί άνθρωποι και κάποιες προκαταρκτικές μου απαντήσεις. Σκεφτείτε το σαν μία λίστα ερωταπαντήσεων σχετικά με αυτό που μόλις συνέβη — κάτι σαν εγχειρίδιο για τους πολιτικά νεκρούς.

Ποια είναι η θεωρία του Δημοκρατικού Κόμματος για τη νίκη στις εκλογές;

Λίγο πριν από τις εκλογές του 2016, ο Δημοκρατικός γερουσιαστής Τσακ Σούμερ δήλωσε: «Για κάθε χειρώνακτα Δημοκρατικό που χάνουμε στη δυτική Πενσυλβάνια, θα κερδίσουμε δύο τρεις μετριοπαθείς Ρεπουμπλικανούς στα προάστια της Φιλαδέλφειας, και μπορείτε να το επαναλάβετε αυτό για το Οχάιο, το Ιλινόις και το Ουισκόνσιν». Οι βασικοί αναποφάσιστοι ψηφοφόροι, υποστήριξε, «δεν είναι οι εργάτες-Δημοκρατικοί, είναι οι Ρεπουμπλικάνοι με πανεπιστημιακή μόρφωση».

Παρά το γεγονός ότι η άποψη αυτή καταρρίφθηκε από τα αποτελέσματα των εκλογών του 2016, ο Σούμερ διορίστηκε να ηγηθεί του κόμματός του ως επικεφαλής της πλειοψηφίας της Γερουσίας και οι Δημοκρατικοί διεξήγαγαν την εκστρατεία τους για το 2024 βασισμένοι στην ίδια θεωρία του κατά τις τελευταίες εβδομάδες του προεκλογικού αγώνα.

«Δίνοντας το τελικό της στίγμα τον τελευταίο μήνα, η κ. Χάρις έκανε προεκλογική εκστρατεία τέσσερις φορές με τη Λιζ Τσέινι, τη Ρεπουμπλικανή πρώην βουλεύτρια, κάνοντας μαζί της περισσότερες καμπάνιες από ό,τι με οποιονδήποτε άλλο σύμμαχο της», όπως το περιέγραψαν οι New York Times. «Έχει εμφανιστεί τον Οκτώβριο περισσότερο με τον δισεκατομμυριούχο Μαρκ Κιούμπαν παρά με τον Σον Φέιν, τον πρόεδρο των Ηνωμένων Εργατών Αυτοκινητοβιομηχανιών και έναν από τους πιο επιφανείς εργατικούς ηγέτες της χώρας».

Η στρατηγική αυτή δεν απέδωσε καμία σημαντική μετακίνηση ψηφοφόρων από το Ρεπουμπλικανικό κόμμα, αλλά απέδωσε μια μαζική μετακίνηση ψηφοφόρων της εργατικής τάξης προς τους Ρεπουμπλικάνους.

Γιατί οι Δημοκρατικοί φαίνονται απρόθυμοι να επικεντρωθούν στο να πείσουν τους ψηφοφόρους της εργατικής τάξης;

Στο διάγραμμα Venn του Δημοκρατικού Κόμματος, υπάρχει ένας κύκλος με πολιτικές που θέλουν ή

μπορούν να αποδεχτούν οι εταιρικοί και δισεκατομμυριούχοι δωρητές του και ένας άλλος κύκλος με πρωτοβουλίες που επιθυμούν οι ψηφοφόροι.

Κατά τη διάρκεια των εκστρατειών, το κόμμα συνήθως αποφεύγει πράγματα που οι ψηφοφόροι της εργατικής τάξης θέλουν πραγματικά αλλά που θα μπορούσαν να εξοργίσουν τους χρηματοδότες που επωφελούνται από το status quo — πράγματα όπως η στέγαση, η υγειονομική περίθαλψη, οι υψηλότεροι μισθοί και άλλες πρωτοβουλίες που εμποδίζουν τις εταιρείες να αλέθουν τους μη πλούσιους όπως στην ταινία *Soylent Green*. Αντ' αυτού, το κόμμα επιλέγει συχνά να κάνει εκστρατεία με θέματα που αγγίζουν και τους δύο κύκλους — αναπαραγωγικά δικαιώματα, ωδές στη δημοκρατία, ομιλίες της Μισέλ Ομπάμα και «καλή διάθεση».

Το μέσο αυτού του διαγράμματος Venn θεωρητικά απευθύνεται σε κοινωνικά φιλελεύθερους, οικονομικά συντηρητικούς Ρεπουμπλικάνους τύπου Ροκφέλερ. Οι ηγέτες των Δημοκρατικών θέλουν να πιστεύουν ότι αυτοί είναι οι βασικοί αναποφάσιστοι ψηφοφόροι, επειδή αυτό δεν χαλάει τη φόρμουλα των χρηματοδοτών τους.

Για να αποδεχτούν οι Δημοκρατικοί την πραγματικότητα, ότι δηλαδή οι Ρεπουμπλικάνοι Ροκφέλερ/Αντι-Τραμπ δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα ως ένα σημαντικό μπλοκ αναποφάσιστων ψήφων - και για να αποδεχτούν περαιτέρω ότι ένα πολύ μεγαλύτερο (και αυξανόμενο) εκλογικό σώμα της εργατικής τάξης είναι η πραγματική αναποφάσιστη ψήφος - θα απαιτούσε την επικέντρωση τους σε ένα λαϊκίστικο οικονομικό πρόγραμμα που προσβάλλει τους μεγάλους δωρητές των Δημοκρατικών.

Αλλά, όπως είναι σήμερα προσανατολισμένο το κόμμα αυτό είναι αδύνατον, γεγονός που εξηγεί τις τελευταίες αυτοκαταστροφικές εβδομάδες της εκστρατείας των Δημοκρατικών για τις εκλογές του 2024.

Γιατί οι ψηφοφόροι της εργατικής τάξης φεύγουν από το Δημοκρατικό Κόμμα εδώ και χρόνια;

Όταν ο Μπιλ Κλίντον προώθησε τη Συμφωνία Ελεύθερου Εμπορίου της Βόρειας Αμερικής (NAFTA) μέσω ενός Δημοκρατικού Κογκρέσου στις αρχές της δεκαετίας του 1990, οι πιο εκτεθειμένες στο εμπόριο Δημοκρατικές περιφέρειες της Αμερικής έγιναν γρήγορα οι πιο Ρεπουμπλικανικές περιφέρειες της χώρας. Όπως δείχνει αυτή η εμπεριστατωμένη μελέτη, οι πολιτισμικά συντηρητικοί ψηφοφόροι της εργατικής τάξης που είχαν παραμείνει στο Δημοκρατικό Κόμμα λόγω των οικονομικών πολιτικών του, είδαν την εμπορική συμφωνία ως απόδειξη ότι δεν υπήρχε λόγος να παραμένουν πια εκεί.

Τότε ήρθε η λαϊκιστική εκστρατεία του πρώην προέδρου Μπαράκ Ομπάμα το 2008, που έθεσε την προοπτική μιας πραγματικής καταστολής των κακών της Wall Street που λεηλάτησαν την εργατική τάξη κατά τη διάρκεια της χρηματοπιστωτικής κρίσης. Η επίκληση αυτή οδήγησε σε μια τεράστια

εκλογική εντολή, την οποία ο Ομπάμα χρησιμοποίησε στη συνέχεια για να συνεχίσει τις διασώσεις για τους τραπεζικούς του δωρητές και να μοιράσει κάρτες απαλλαγής από τη φυλακή στα στελέχη της Wall Street, ενώ έκανε ελάχιστα για να βοηθήσει εκατομμύρια ψηφοφόρους της εργατικής τάξης που πετάχτηκαν έξω από τα σπίτια τους.

Η προδοσία προκάλεσε τη μετακίνηση ενός κύματος της εργατικής τάξης υπέρ της πρώτης προεδρικής υποψηφιότητας του Τραμπ και μια αναζωπύρωση του δεξιού λαϊκισμού (ακολουθώντας ένα παρόμοιο μοτίβο στις περισσότερες χώρες μετά από μια οικονομική κρίση). Ο Ομπάμα έγραψε αργότερα από το κάστρο του στο Martha's Vineyard ότι το να κάνει κάτι διαφορετικό «θα απαιτούσε βία προς την κοινωνική τάξη, ένα σπάσιμο δηλαδή των πολιτικών και οικονομικών κανόνων». Μόνο τώρα, δεκαέξι χρόνια αργότερα, οι ακόλουθοι του Ομπάμα φαίνεται να έχουν κάποια υποψία ότι οι αποφάσεις τους που μετέτρεψαν μια λαϊκίστικη εκλογική προσταγή σε διάσωση των τραπεζιτών μπορεί να έχουν κλονίσει την πίστη των ψηφοφόρων της εργατικής τάξης στους Δημοκρατικούς — και στη δημοκρατία.

Φυσικά, οι Δημοκρατικοί είχαν μια τρίτη ευκαιρία να σταματήσουν την αιμορραγία με το Αμερικανικό Σχέδιο Διάσωσης του Προέδρου Τζο Μπάιντεν το 2021, το οποίο ήταν μια τεράστια και εξαιρετικά δημοφιλής επένδυση στην εργατική τάξη. Αλλά έπειτα, η νομοθεσία έληξε και εκατομμύρια οικογένειες της εργατικής τάξης είδαν τις λαϊκές παροχές να ξηλώνονται, καθώς ο πληθωρισμός και η φτώχεια εκτοξεύτηκαν στα ύψη. Και τότε ήρθε η αντίδραση τους την ημέρα των εκλογών. Για άλλη μία φορά.

Πώς σχετίζονται όλα αυτά με τις εσωτερικές διαμάχες του Δημοκρατικού Κόμματος τα τελευταία χρόνια;

Οι Δημοκρατικοί υπολείπονταν των ψηφοφόρων της εργατικής τάξης, των νέων ψηφοφόρων, των ανδρών ψηφοφόρων και των Λατίνων ψηφοφόρων — τα ίδια δηλαδή ψηφοδέλτια στα οποία ο Μπέρνι Σάντερς είχε πολύ καλές επιδόσεις στις προεδρικές του εκστρατείες.

Όπως σημειώνει η Krystal Ball του *Breaking Points*, ένα λογικό συμπέρασμα είναι ότι τα exit polls του 2024 αντικατοπτρίζουν τον εκδικητικό εξοστρακισμό του Σάντερς και του κινήματος του τα τελευταία οκτώ χρόνια από το Δημοκρατικό κατεστημένο.

Πράγματι, η περιθωριοποίηση των ακολούθων του Σάντερς από τα μέσα ενημέρωσης που πρόσκεινται στους Δημοκρατικούς, η απομάκρυνση των στελεχών που πρόσκεινται στον Σάντερς από την κυβέρνηση Μπάιντεν, ο υποτιμητικός χαρακτηρισμός των υποστηρικτών της ταξικής του ατζέντας ως «Bernie Bros», το γιουχάισμα εναντίον του επειδή προωθεί καθολικά κοινωνικά προγράμματα αντί να ικανοποιεί τις πολιτικές ταυτοτήτων — όλα αυτά προηγήθηκαν του Τραμπ αυτή την εβδομάδα, ο οποίος κατασκεύασε τον πολυφυλετικό συνασπισμό της εργατικής τάξης που υποτίθεται ότι ήταν ο μοναδικός λόγος ύπαρξης του Δημοκρατικού Κόμματος.

Η εχθρότητα των Δημοκρατικών ηγετών προς τον λαϊκισμό τύπου Σάντερς επεκτάθηκε και στα θέματα της εκστρατείας της Κάμαλα Χάρις. Ενώ ορισμένες από τις τηλεοπτικές της διαφημίσεις επικεντρώθηκαν στα οικονομικά, δεν ήταν κεντρικός άξονας της εκστρατείας της — και αυτό φέρεται να οφείλεται στην πίεση των δωρητών της και της ομάδας των ολιγαρχών που τη στηρίζουν.

«Η Χάρις ξεκίνησε την εκστρατεία της παρουσιάζοντας τον Τραμπ ως υποχείριο των εταιρικών συμφερόντων — και διαφήμισε τον εαυτό της ως την αδυσώπητη μάστιγα έναντι των μεγάλων επιχειρήσεων», όπως ανέφερε ο Franklin Foer του *Atlantic* αυτή την εβδομάδα. «Στη συνέχεια, εντελώς ξαφνικά, αυτό το στοιχείο του λαϊκισμού εξαφανίστηκε. Ένας σύμβουλος του Μπάιντεν μου είπε ότι η Χάρις απομακρύνθηκε από τέτοιου είδους σκληρά μηνύματα μετά από παρότρυνση του γαμπρού της, Τόνι Γουέστ, επικεφαλής του νομικού τμήματος της Uber. Για να κερδίσει την υποστήριξη των CEOs, η Χάρις εγκατέλειψε ένα ισχυρό επιχείρημα που αποσπούσε την προσοχή από ένα από τα πιο αδύναμα θέματά της».

Δεν είναι όμως έξυπνο να προσπαθούν οι Δημοκρατικοί να αποτελούν ένα κόμμα ευρείας απεύθυνσης;

Το κεντρικό ερώτημα σε κάθε πολιτική εκστρατεία –το ερώτημα με βάση το οποίο οι ψηφοφόροι καταλήγουν να κρίνουν τους υποψηφίους– προέρχεται από το τραγούδι του Pete Seeger: Which side are you on;

Ανεξάρτητα από το πόσο ανέντιμη και δόλια ήταν η απάντησή του σε αυτό το ερώτημα, ο Ντόναλντ Τραμπ τουλάχιστον προσποιήθηκε ότι έδωσε μια σαφή απάντηση — η απάντησή του ήταν «Πρώτα η Αμερική».

Οι Δημοκρατικοί, αντίθετα, αρνήθηκαν να ασχοληθούν σοβαρά με το ερώτημα. Υπό τη σημαία της «μεγάλης απεύθυνσης», το κόμμα επέλεξε αντ' αυτού να απεικονίσει έναν φανταστικό κόσμο όπου οι κακοί –εκτός από τον Τραμπ– σπάνια κατονομάζονται και κανείς δεν έχει να επιλέξει ποιος θα έχει δύναμη, χρήματα, εξουσία και αξιοπιστία και ποιος όχι.

Στην αφήγησή τους, δεν υπάρχουν επιλογές μηδενικού αθροίσματος και πάντα υπάρχουν τρίτοι δρόμοι. Πρόκειται για έναν κόσμο στον οποίο ένας πρόεδρος μπορεί να «φέρει κοντά την εργασία και τους εργαζόμενους και τους ιδιοκτήτες μικρών επιχειρήσεων και τους επιχειρηματίες και τις αμερικανικές εταιρείες», όπως υποσχέθηκε η Χάρις — χωρίς ποτέ να χρειάζεται να διαλέξει πλευρά.

Είναι ένας κόσμος όπου ο πολεμοκάπηλος Ντικ Τσέινι, η ποπ τραγουδίστρια Τέιλορ Σουίφτ και ο Σάντερς είναι όλοι εξίσου άξιοι υποστηρικτές, όπως υπαινίχθηκε ο υποψήφιος αντιπρόεδρος των Δημοκρατικών Τιμ Γουόλς — και δεν πρέπει να γίνονται ηθικές κρίσεις.

Είναι ένας κόσμος όπου οι Δημοκρατικοί προγραμματίζουν μια ομιλία του Μπέρνι Σάντερς στο συνέδριο που βρίζει τους δισεκατομμυριούχους, αμέσως μετά μια ομιλία ενός δισεκατομμυριούχου που καυχιέται ότι είναι δισεκατομμυριούχος και στη συνέχεια μια ομιλία ενός πρώην διευθύνοντος

συμβούλου πιστωτικών καρτών που δηλώνει ότι η υποψήφια πρόεδρος των Δημοκρατικών «κατανοεί ότι η κυβέρνηση πρέπει να συνεργάζεται με την επιχειρηματική κοινότητα».

Είναι, εν ολίγοις, ένας κόσμος όπου οι Δημοκρατικοί δεν χρειάζεται ποτέ να διαλέξουν μεταξύ του πλουτισμού των δωρητών τους και της ενίσχυσης των ψηφοφόρων που οι ίδιοι δωρητές καταστρέφουν.

Οι Αμερικανοί γνωρίζουν ότι αυτός ο κόσμος δεν υπάρχει, γι' αυτό οι υποψήφιοι και τα κόμματα που προσποιούνται ότι υπάρχει χάνουν τόσο συχνά, ακόμη και από ακροδεξιούς απατεώνες.

Ποιες ήταν οι πιο αποτελεσματικές τακτικές των Ρεπουμπλικάνων για να προσεταιριστούν τους ψηφοφόρους της εργατικής τάξης;

Ο Τραμπ –σαν άλλος Ρος Περό– έκανε εκστρατεία υπέρ των δασμών - μια δημοφιλής ιδέα που σχεδιάστηκε τόσο ως πολιτική πρόταση όσο και ως μία αναδρομή στην αρχική προδοσία της NAFTA από τους Δημοκρατικούς. Και --φυσικά!– οι Δημοκρατικοί τσίμπησαν το δόλωμα χτυπώντας την πρωτοβουλία, αντί να αντιδράσουν με έναν πιο έξυπνο τρόπο.

Ο Τραμπ και η ρεπουμπλικανική μηχανή έριξαν επίσης τόνους χρημάτων πάνω σε ηθικά αποκρουστικές διαφημίσεις κατά των τρανς ατόμων. Χωρίς αμφιβολία, επρόκειτο για μια στοχευμένη έκκληση προς τους φανατικούς τρανσφοβικούς αλλά η διαμόρφωση των διαφημίσεων αυτών είχε επίσης σχεδιαστεί έτσι ώστε να παρουσιάσει τη Χάρις και τους Δημοκρατικούς ως (για να χρησιμοποιήσουμε τον όρο τους) «περίεργους» — δηλαδή, υπερβολικά επικεντρωμένους σε κοινωνικά ζητήματα και πολιτικές ταυτότητας και όχι σε θέματα του «τραπεζιού της κουζίνας», όπως ο πληθωρισμός.

Το κυνικό σλόγκαν των διαφημίσεων επαναλάμβανε το which side are you on μήνυμα της εκστρατείας του Τραμπ: «Η Καμάλα είναι υπέρ αυτών. Ο Τραμπ είναι για εσάς».

Γιατί οι Δημοκρατικοί δεν μπόρεσαν να πουλήσουν στους ψηφοφόρους της εργατικής τάξης το οικονομικό τους ρεκόρ;

Οι μακροοικονομικές επιδόσεις της Αμερικής παραμένουν ισχυρές. Πολλές από τις πολιτικές του Τζο Μπάιντεν συνέβαλαν σε αυτές τις επιδόσεις και επίσης –για πρώτη φορά εδώ και δεκαετίες– προκάλεσαν πραγματικά μερικά από τα χειρότερα εταιρικά αρπακτικά της οικονομίας. Γιατί, λοιπόν, αυτό δεν έπεισε περισσότερους ψηφοφόρους της εργατικής τάξης να παραμείνουν στους Δημοκρατικούς;

Ορισμένοι ειδήμονες έχουν περιγράψει την εργατική τάξη ως έναν ασύνετο όχλο που παραπλανάται από τα αρνητικά μέσα ενημέρωσης που αρνούνται να μεταδώσουν καλές οικονομικές ειδήσεις. Πιθανόν να υπάρχει αλήθεια στην κριτική των μέσων ενημέρωσης, αλλά οι Αμερικανοί δεν είναι χαζοί

— η μακροοικονομία μπορεί να είναι εύρωστη, αλλά για τους μη πλούσιους, η καθημερινή εμπειρία αυτής της μακροοικονομίας είναι βάναυση. Μετά από σαράντα και πλέον χρόνια ενός μεγάλου σχεδίου που διέλυσε το New Deal και το κοινωνικό συμβόλαιο, έχει επέλθει ένα τέλμα συνεχώς αυξανόμενου κόστους και γραφειοκρατίας για την απόκτηση των πιο βασικών αναγκών της ζωής.

Στις τέσσερις από τις τελευταίες έξι προεδρικές εκλογές –και στις τρεις από τις τρεις τελευταίες– οι Αμερικανοί εξέφρασαν την κατανοητή οργή τους για αυτή την πραγματικότητα, ασκώντας μία από τις λίγες δημοκρατικές εξουσίες που διατηρεί ακόμη ο λαός: ψηφίζοντας έτσι ώστε να οδηγήσουν το κατεστημένο κόμμα εκτός Λευκού Οίκου. Και αυτή τη φορά, το κατεστημένο κόμμα ήταν το Δημοκρατικό Κόμμα.

Σε αυτό το δομικό πρόβλημα προστέθηκαν και οι περιορισμοί του ίδιου του Μπάιντεν. Πριν λίγο καιρό, οι υπάλληλοι του Λευκού Οίκου περιέγραφαν τα γνωστικά προβλήματα του Μπάιντεν ως κάτι που δεν παρεμποδίζει την ικανότητά του να κάνει τη δουλειά του — αλλά αυτό παραπλανούσε σχετικά με το ποια πραγματικά είναι η δουλειά του. Το να είσαι πρόεδρος σημαίνει πολύ λιγότερο το να κάθεσαι στο Οβάλ Γραφείο και να παίρνεις αποφάσεις και πολύ περισσότερο το να πουλάς τις πολιτικές μιας κυβέρνησης. Ο Μπάιντεν απέδειξε ότι ένα πολιτικό κόμμα δεν μπορεί να πουλήσει μια οικονομική ατζέντα χωρίς να έχει έναν πωλητή. Οι Δημοκρατικοί απέδειξαν επίσης ότι, παρά τις επιπλήξεις του Ομπάμα περί του αντιθέτου, δεν είναι έντιμο να αρνείσαι σκόπιμα να πουλήσεις τα επιτεύγματα του κόμματος.

Γιατί οι Αμερικανοί αποφάσισαν να ψηφίσουν ενάντια στη «διάσωση της Δημοκρατίας»;

Ο Τραμπ κέρδισε την πλειονότητα των ψήφων εκείνων που είπαν στους δημοσκόπους των exit polls ότι η δημοκρατία απειλείται. Έτσι, ακόμη και όταν το Δημοκρατικό Κόμμα προσπάθησε να αυτοπροβληθεί ως ο μοναδικός αληθινός υπερασπιστής της δημοκρατίας, πολλοί Αμερικανοί πίστεψαν το αντίθετο — δεν αποτελεί έκπληξη αν αναλογιστεί κανείς ότι η προεδρική υποψήφια του κόμματος αναδείχθηκε υποψήφια χωρίς ούτε μία ψήφο και χωρίς καν ένα ανοιχτό συνέδριο.

Αυταρχικές αντιδημοκρατικές τάσεις υπάρχουν σίγουρα σε τμήματα του εκλογικού σώματος. Και αν η βιωμένη οικονομική εμπειρία των Αμερικανών επιδεινωθεί και η κυβέρνηση θεωρηθεί συνένοχη, αυτές οι τάσεις πιθανώς θα ενταθούν, όπως προειδοποίησε ο πρόεδρος Φραγκλίνος Ρούσβελτ.

«Η δημοκρατία έχει εξαφανιστεί σε πολλά άλλα μεγάλα έθνη, όχι επειδή οι άνθρωποι αυτών των εθνών αντιπαθούσαν τη δημοκρατία, αλλά επειδή είχαν κουραστεί από την ανεργία και την ανασφάλεια, από το να βλέπουν τα παιδιά τους να πεινάνε, ενώ αυτοί κάθονταν αβοήθητοι μπροστά στη σύγχυση της κυβέρνησης και την κυβερνητική αδυναμία λόγω της έλλειψης ηγεσίας», είπε σε ραδιοφωνική ομιλία του το 1938. «Τελικά, όντας σε απόγνωση, επέλεξαν να θυσιάσουν την ελευθερία με την ελπίδα να έχουν κάτι να φάνε».

Τι θα μπορούσαν να κάνουν οι Δημοκρατικοί για να κερδίσουν τις εκλογές;

Η Χάρις κατέβηκε στις εκλογές υιοθετώντας σκόπιμα την εικόνα μιας «γενικής» Δημοκρατικής, χωρίς δηλαδή συγκεκριμένο στίγμα, ποντάροντας ότι η αποφυγή του ρίσκου θα ήταν αρκετή για να νικήσει έναν αντιδημοφιλή Τραμπ. Αλλά η αποφυγή του ρίσκου είναι από μόνη της επικίνδυνη για ένα κατεστημένο κόμμα εν μέσω υποβόσκουσας δυσαρέσκειας.

Μια εναλλακτική λύση θα μπορούσε να ήταν η Χάρις να ποντάρει την εκστρατεία σε μία ή δύο μεγάλες, εύκολα κατανοητές προτάσεις, τα οφέλη των οποίων θα ήταν αναμφισβήτητα ξεκάθαρα στους ψηφοφόρους της εργατικής τάξης. Για παράδειγμα: λίγο πριν τεθεί στο ψηφοδέλτιο, ο κυβερνήτης Τιμ Γουόλς δήλωσε ότι η πρώτη προτεραιότητα των Δημοκρατικών θα πρέπει να είναι η καθολικά αμειβόμενη οικογενειακή άδεια — κάτι που αποτελεί μια εξαιρετικά δημοφιλή ιδέα. Αλλά μόλις ο Γουόλς έγινε υποψήφιος αντιπρόεδρος, ήταν και η τελευταία φορά που την άκουσε κανείς.

Μια άλλη στρατηγική θα μπορούσε να ήταν το να ακολουθήσει η Χάρις την προεδρική εκστρατεία του Τζον Μακέιν το 2000 και να τα δώσει όλα σε μια σταυροφορία κατά της διαφθοράς. Στηριζόμενη στο σήμα της υπέρ του νόμου και της τάξης, θα μπορούσε να δώσει υποσχέσεις για αύξηση των διώξεων για διαφθορά στο δημόσιο τομέα και ψήφιση νέων νόμων για τη δεοντολογία και τη χρηματοδότηση της προεκλογικής εκστρατείας — και όλα αυτά να προβάλλουν εμμέσως τη διαφθορά του Τραμπ. Αλλά μια εκστρατεία της οποίας ο μεγαλύτερος χορηγός ήταν μια ομάδα σκοτεινού χρήματος αποφάσισε να μην το κάνει αυτό.

Ακόμη, μια άλλη στρατηγική θα μπορούσε να είναι η Χάρις να ποντάρει όλη της την κούρσα στην υπόσχεση να διορθώσει και να αντιμετωπίσει το αντιλαϊκό, κατάφωρα διεφθαρμένο και κατευθυνόμενο από τον Τραμπ Ανώτατο Δικαστήριο. Μιλάμε για μέτρα όπως η διεύρυνση του δικαστηρίου, η θέσπιση ορίων στις θητείες των δικαστών, οι κανόνες δεοντολογίας — οτιδήποτε θα αναδείκνυε πως το δικαστήριο γινόταν όπλο του κεντρικού σχεδίου των μεγάλων επιχειρήσεων και της ακροδεξιάς. Αλλά και πάλι ...αυτό δεν συνέβη.

Όλα αυτά είναι αντίθετα ως προς το τι πραγματικά συνέβη, οπότε δεν μπορούμε να ξέρουμε αν θα είχαν κάνει τη διαφορά. Όμως, λαμβάνοντας υπόψη πόσο μικρή ήταν η διαφορά στις βασικές πολιτείες-κλειδιά, είναι απολύτως πιθανό ότι μια διαφορετική στρατηγική θα είχε οδηγήσει σε ένα πολύ διαφορετικό αποτέλεσμα.

Πως προσέγγισαν τα δύο κόμματα τα ΜΜΕ κατά τη διάρκεια των εκλογών;

Οι συντηρητικοί έχουν οικοδομήσει ένα ισχυρό «οικοσύστημα» ανεξάρτητων μέσων ενημέρωσης με το οποίο οι Ρεπουμπλικάνοι συνεργάζονται τακτικά και το οποίο ο Τραμπ εκμεταλλεύτηκε για να προσεγγίσει μεγάλα ακροατήρια δυσαρεστημένων ψηφοφόρων.

Οι φιλελεύθεροι, αντιθέτως, εμπιστεύονται και φετιχοποιούν τα παραδοσιακά εταιρικά μέσα ενημέρωσης, αφήνοντας τα ανεξάρτητα μέσα ενημέρωσης που δεν ανήκουν στο MAGA με πενιχρούς

πόρους (και όλα αυτά ενώ οι μεγάλοι δωρητές των Δημοκρατικών έχουν χρηματοδοτήσει πολιτικές ομάδες που προσποιούνται ότι είναι ανεξάρτητα ειδησεογραφικά πρακτορεία). Οι Δημοκρατικοί πολιτικοί δεν αρέσκονται να ασχολούνται ή να καλλιεργούν τα ανεξάρτητα μέσα ενημέρωσης που μπορεί να τους θέσουν δυσάρεστες ερωτήσεις. Αντ' αυτού, επικεντρώνονται στο να κλείσουν θέση στο MSNBC για να επικοινωνήσουν με τους εύπορους φιλελεύθερους ψηφοφόρους που ήδη ψηφίζουν τους Δημοκρατικούς. Κατά συνέπεια, η Χάρις πέρασε μεγάλο μέρος της προεκλογικής εκστρατείας κρυπτόμενη γενικά από τα μέσα ενημέρωσης και αποφεύγοντας ειδικά τα ανεξάρτητα μέσα ενημέρωσης.

Αυτή η ασυμμετρία μεταξύ Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατικών είναι πιθανό να αποτελέσει ακόμη μεγαλύτερο πολιτικό βάρος για τους τελευταίους, καθώς τα εταιρικά μέσα ενημέρωσης χάνουν μερίδιο του ακροατηρίου εν μέσω της κρίσης αξιοπιστίας τους.

Και τώρα τι κάνουμε;

Αυτό είναι πάντα το μεγάλο ερώτημα μετά τις εκλογές. Πάρτε μια βαθιά ανάσα. Διαλογιστείτε. Αγκαλιάστε τους φίλους και την οικογένειά σας. Μείνετε ήρεμοι και θυμηθείτε ότι τίποτα δεν ήταν ποτέ υπό έλεγχο.

Κατευθύνετε τον θυμό σας στον σωστό στόχο — το εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα, το οποίο αποφάσισε να είναι το meme με την κλειδαριά Cheeto ανάμεσα σε εμάς και τον αυταρχισμό. Τα στελέχη του κράτησαν τον Μπάιντεν στην κούρσα μέχρις ότου ήταν πολύ αργά για μια ανοιχτή προκριματική διαδικασία και στη συνέχεια έβγαλαν εκατομμύρια από την απώλεια μιας ακόμη εκστρατείας από τον Τραμπ. Διοχετεύστε την οργή σας στο να διορθώσετε και να καταλάβετε αυτό το κόμμα, ώστε να μην ξανασυμβεί ποτέ αυτό.

Μην αποστασιοποιηθείτε. Διεκδικήστε τοπικά αξιώματα. Πιέστε τους τοπικούς αξιωματούχους σας να χρησιμοποιήσουν όποια δύναμη και πλατφόρμα έχουν για να εμποδίσουν την ακραία ατζέντα του Τραμπ. Γίνετε μέλος μιας ομάδας πολιτών ή ενός σωματείου. Χτίστε την κοινότητα. Κοιτάξτε τις νίκες της άμεσης δημοκρατίας στη Νεμπράσκα, το Μέιν και το Μιζούρι — και στη συνέχεια οργανώστε μια ψηφοφορία στη δική σας πολιτεία.

Διαφοροποιήστε τις πηγές ενημέρωσής σας, ώστε να είστε εκτεθειμένοι σε περισσότερες ειδήσεις από εκείνες που ανήκουν στους ολιγάρχες και οι οποίες συνεχίζουν να μοιάζουν με παρωδία του Τζορτζ Όργουελ, ακόμη και μετά τις εκλογές. Ενθαρρύνετε την οικογένεια και τους φίλους σας να σταματήσουν να κλείνονται μέσα στη φούσκα των εταιρικών μέσων ενημέρωσης και της ειδημοσύνης τους και να υποστηρίξουν τα αριστερά μέσα ενημέρωσης, ώστε να μπορέσουμε να προσλάβουμε περισσότερους δημοσιογράφους για να κάνουν τη δημοσιογραφία που θέτει την εξουσία προ των ευθυνών της.

Μετάφραση του Χάρη Καλαμπόκη